

Az ítélet nagyrészt azon a megfontoláson alapul, hogy a 2. és 3. acéltámogatási kódex elfogadását követő helyzetet a Bizottságnak felróható bizonytalanság és zavarosság jellemezte.

Ezzel szemben a fellebbező az alábbi négy jogalapot adja elő:

Először, amikor az Elsőfokú Bíróság az első, második és a harmadik acéltámogatási kódex elfogadását követő jogi helyzetet úgy írja le, mint amelyet „bizonytalanság és hiányzó egyértelműség jellemez”, saját ítélkezési gyakorlatának mond ellent. Az Elsőfokú Bíróságnak a T-129/96. sz. Preussag AG kontra Bizottság ügyben 1998. március 31-én hozott ítélete (EBHT 1998., II-609. o., 43. pont) szerint az ESZAK-Szerződés 4. cikkének c) pontja szerinti teljes támogatási tilalom alapelve alól a kódexek által biztosított kivételek csak a kódexekben meghatározott időszakokban nyújthatóak. Ebből az Európai Közösségek Bírósága által is megerősített ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy sem az első, sem pedig a második acéltámogatási kódex nem tudott joghatást kifejtetni azok 1981. december 31-i, illetve 1985. december 31-i hatályvesztését követően. A harmadik acéltámogatási kódex hatálybalépésétől kezdve pedig teljesen nyilvánvaló volt, hogy a Bizottságot „tájékoztatni kell minden olyan szándékról, amely az EGK-Szerződés szerint már véleményezett támogatási rendszer alapján kíván az acéliparban támogatást nyújtani” (a harmadik acéltámogatási kódex 6. cikkének (1) bekezdése, HL L 340., 1985.12.18., 1. o.). Az első két acéltámogatási kódex alkalmazására azonban nem került sor a megtámadott határozatban, és a jogvita szempontjából egyébként sem meghatározóak. Bizonyos azonban – ellentétben a megtámadott ítélettel – hogy az ESZAK által szabályozott területeken túlmenően semmi esetre sem fejtenek ki hatást.

Másodsorban az Elsőfokú Bíróság nem követelt meg semmilyen bizonyítékot a tekintetben, hogy a Bizottságnak ténylegesen „tudomása volt a felperes számára juttatott támogatásról”. Ebből kifolyólag az Elsőfokú Bíróság elmulasztott utána járni annak, hogy a felperes által rendszeresen benyújtott üzleti jelentések ténylegesen minősülhetnek-e be nem jelentett támogatásoknak.

Harmadrészt úgy tűnik, az Elsőfokú Bíróság abból indult ki, hogy az EK 88. cikk szerinti eljárás kivül a Bizottság rendelkezésére bocsátott iratok kizárhatják a jogellenesen nyújtott támogatások visszafizetését, ha a felperes egyszerűen a jogbiztonság alapelvére hivatkozik.

Végül az ítélet a Bizottságnak a támogatási rendszer tekintetében gyakorolt felügyeletét is befolyásolhatja, mivel eltér a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatától, amely szerint egy kedvezményezett vállalkozás alapvetően csak akkor bízhat a támogatás jogszerűségében, ha azt az ott előírt eljárás betartásával nyújtották. Egy gondos iparúzó ugyanis általában meggyőződhet arról, hogy betartották-e ezt az eljárást (a Bíróságnak a C-5/89. sz. Bizottság kontra Németország ügyben 1990. szeptember 20-án hozott ítélete, EBHT 1990., I-3437.

o., 14. pont). Ebben az ügyben a Bíróság leszögezte, hogy a kedvezményezett vállalkozások nem hivatkozhatnak a jogbiztonság alapelvéből következő bizalomvédelem elvére annak érdekében, hogy mentesüljenek a Közös Piacal össze nem egyeztethető állami támogatások visszafizetésének kötelezettsége alól.

(¹) HL C 239., 2004.9.25.

Az Európai Közösségek Bizottsága által az Osztrák Köztársaság ellen 2004. október 6-án benyújtott kereset

(C-428/04. sz. ügy)

(2004/C 314/07)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli Nicola Yerrell és Horstpeter Kreppel, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. október 6-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Osztrák Köztársaság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

I. Állapítsa meg, hogy az Osztrák Köztársaság megszegte a munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló, 1989. június 12-i 89/391/EGK tanácsi irányelv (¹) 2., 7., 11., 12., 13. és 18. cikke alapján fennálló kötelezettségeit, mivel:

1. elmulasztotta a következő jogszabályok, nevezetesen

- a) a Landeslehrer-Dienstrechtsgesetz (LDG) (a tartományi tanítók szolgálati jogállásáról szóló törvény)
- b) a Beamten-, Kranken- und Unfallversicherungsgesetz (a tisztviselő-, beteg- és balesetbiztosítási törvény)
- c) az Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG) (az általános társadalombiztosítási törvény)

meghozatalát, noha az átültetésre előírt határidő lejárt, illetve amennyiben ezen jogszabályok meghozatalára időközben sor került, arról a Bizottságot nem értesítette;

2. az irányelv alábbi cikkeit nem, vagy nem megfelelően ültette át az osztrák jogba, nevezetesen:

- a) a 2. cikk (1) bekezdését a Tirol tartománybeli kötelező állami iskolák tanárai tekintetében;
- b) a 7. cikk (3) bekezdését;
- c) a 8. cikk (2) bekezdését;

d) a 11. cikk (2) bekezdését;

e) a 12. cikk (4) bekezdését;

f) a 13. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontját.

II. Az Osztrák Köztársaságot kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A 89/391/EGK irányelv (a továbbiakban: irányelv) osztrák jogba való átültetésének határideje 1993. december 31-én lejárt.

A Bizottság álláspontja szerint az irányelv átültetése változatlanul nem teljes, illetve nem megfelelő.

Először is elmaradt azon bejelentett törvényjavaslatok elfogadása (nevezetesen a Landeslehrer-Dientsrechtsgesetz (LDG), a Beamten-, Kranken- und Unfallversicherungsgesetz és az Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG)), amely intézkedéseket az osztrák kormány az irányelv átültetésére bejelentett, illetve hiányzik a megfelelő értesítés, amennyiben ezek a szándékolt intézkedések időközben hatályba léptek.

Másrészt a Bizottság az irányelv néhány – szám szerint hat – rendelkezése vonatkozásában megállapította, hogy az osztrák hatóságok által megnevezett jogszabályok az irányelvet nem teljesen vagy nem megfelelően ültetik át.

Így a Bizottság felhívja a figyelmet arra, hogy a Tirol tartománybeli kötelező általános iskolák tanáira a 89/391/EGK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének átfogó hatálya ellenére az irányelv átültetésére szolgáló nemzeti rendelkezések még mindig nem terjednek ki.

Az irányelv 7. cikke szerint a munkáltató köteles egy vagy több munkavállalót kijelölni a védőintézkedések elvégzésére, feltéve ha megfelelően képzett személyzettel rendelkezik. A Bizottság álláspontja szerint ezáltal az irányelv 7. cikke az üzemen belüli veszélyelhárításnak biztosít elsőbbséget, mert a 7. cikk (3) bekezdése külső szakértők bevonását csak akkor írja elő, ha a vállalkozás illetve az üzem lehetőségei nem kielégítőek (lásd ezzel kapcsolatban a Bíróság C-441/01. sz. Bizottság kontra Hollandia ügyben 2003. május 22-én hozott ítéletét). Az irányelv átültetését szolgáló osztrák rendelkezések szerint azonban a munkaadó választhat, hogy saját vagy pedig külső biztonsági szakértőket bíz meg.

A 8. cikk (2) bekezdése (az elsősegélyre, a tűzoltásra és a munkavállalók evakuálására vonatkozó megfelelő intézkedések megtételének kötelezettsége) a Bizottság álláspontja szerint nem biztosít a kisüzemek számára kivételt. Ezzel szemben az irányelv átültetését szolgáló osztrák rendelkezések mentesítik a kisüzemeket e kötelezettség alól.

A Bizottság álláspontja szerint az irányelv átültetését szolgáló rendelkezések nem írják elő a munkaadók 11. cikk (2) bekez-

dése szerinti meghatározott információszolgáltatási kötelezettségét.

Az irányelv 12. cikke (4) bekezdése előírja, hogy az e cikkben említett oktatás költsége nem terhelheti a munkavállalót. Az irányelv átültetését szolgáló osztrák intézkedések szabályozzák ugyan, hogy az ilyen beiskolázási intézkedések esetén fizetett munkaidőről van szó. Nincs szabályozva viszont, hogy az ilyen beiskolázási költségeket ki viseli.

Végül a Bizottság arra figyelmeztet, hogy az irányelv 13. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontját nem ültették át teljes mértékben az osztrák jogba. Az a) ponttal ellentétben a veszélyes anyagokat az ASchG 15. §-a, illetve a B-BSG 15. §-a szerinti „munkaeszköz” fogalma nem foglalja magába. Ezen kívül a b) pontban előírt, az egyéni védőeszköz használat után a megfelelő helyre való visszavitelének kötelezettségét az osztrák jogba nem ültették át.

(¹) HL L 183., 1989.6.29., 1. o.

A Landesgericht Klagenfurt 2004. augusztus 13-i végzésével az A-Punkt Schmuckhandels GmbH kontra Claudia Schmidt ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-441/04. sz. ügy)

(2004/C 314/08)

A Landesgericht Klagenfurt (Ausztria) 2004. augusztus 13-i végzésével, amely 2004. október 20-án érkezett a Bíróság Hivatalához, az A-Punkt Schmuckhandels GmbH kontra Claudia Schmidt ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Landesgericht Klagenfurt a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

- 1) Úgy értelmezendők-e az EK-Szerződés 28. és 30. cikkei, hogy azok alapján az alperes szabadon folytathatja iparszerűen űzött tevékenységét, melynek keretein belül magánszemélyeket keres fel ezüstékszerek forgalmazása illetve az ezüstékszerekre vonatkozó megrendelések gyűjtése céljából?
- 2) Igenlő válasz esetén, az áruk szabad mozgásának az EK-Szerződés 28. és 30. cikkei szerinti korlátozását jelenti-e egy olyan tagállami szabályozás, amely megtiltja az ezüstékszereknek – eladás illetve az ezüstékszerekre vonatkozó megrendelések gyűjtése céljából, magánszemélyek felkeresésével történő – forgalmazását?